

KANSAINVÄLINEN BESTSELLER

Edesvastuutonta väkeä

Tarina vallasta,
ahneudesta ja
idealismien
hylkäämisestä

"Hätkähdyttävä."

– FINANCIAL TIMES

"Hurja... Hauska..."

Erittäin viihdyttävä."

– THE TIMES

*KOSMOS

Sarah
Wynn-
Williams

Sarah Wynn-Williams

Edesvastuutonta väkeä

Tarina vallasta, ahneudesta ja
idealismien hylkäämisestä

SUOMENTANUT
TARU LUOJOLA

*KOSMOS

First published in the US 2025 by Flatiron Books an imprint of Macmillan Books

First published 2025 by Macmillan an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited

Copyright © Sarah Wynn-Williams 2025

Some names have been changed.

Osa nimistä on muutettu.

Kultahattu-sitaatin suomennos Marja Niiniluoto.

Lean in -sitaattien suomennos Sini Paronen.

Ensimmäinen painos

Suomenkielinen laitos © Taru Luojola ja Kosmos 2026

ISBN 978-952-352-412-5

Kannen suunnittelu: James Annal, Pan Macmillan Art Department

Kannen kuvat © Shutterstock

***KOSMOS**

Kosmos on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@kosmoskirjat.fi

Tomille

Anteeksi, että vedin sinut tähän mukaan.

&

Isoäidilleni Eileenille

joka jatkuvasti kehotti meitä ”elämään tavallista elämää”
ja ”nauttimaan hyvistä hetkistä”.

He olivat edesvastuutonta väkeä, Tom ja Daisy – he rikkoivat esineitä ja tuhlasivat ihmishenkiä ja vetäytyivät sitten takaisin rahansa tai suuren edesvastuuttomuutensa turviin – tai mikä heitä oikeastaan pitikään yhdessä – ja antoivat toisten selvittää heidän aiheuttamansa sotkun.

– F. SCOTT FITZGERALD, *KULTAHATTU*

Sisältö

Alkusanat	13
1. Naiivi toivo	19
2. Vallankumousta myymässä	31
3. Tästä taitaakin tulla hauskaa	45
4. Auf wiedersehen sitten vain	56
5. Pieni punainen kirja	60
6. Mitä me edustamme?	66
7. Viihdytä häntä	76
8. Tie loppuu kesken	85
9. Lady McNugget	102
10. Vain hyviä uutisia	114
11. Road trip	126
12. Tykinruokaa	132
13. Tukholma-syndrooma	138
14. Catanin viisi uudisasukasta ja yksi miljardööri	141

15. Yksinkertainen pyyntö	150
16. Jatka vain ajamista	157
17. Kaatua kunnian loisteessa	162
18. Varoitusmerkki	169
19. PAC-man	179
20. Kohti itsevaltiutta	184
21. Miljardöörin aika	192
22. Nälkäpeli 0,001 prosentille	197
23. Että saamme tämän ylipäättään lentämään	209
24. Kalifornian aikaa	218
25. Muppetteja ja monsignoreja	221
26. Lännen ilkeä noita	234
27. Katutappelijan temput	238
28. Eteenpäin, selinmakuulle	247
29. Kansalainen Sanchez	256
30. Pokerinaama	259
31. Sydäntä lämmittävä tarina	264
32. Mitä ei osaa odottaa silloin kun odottaa	271
33. Onko tästä pakko puhua?	282
34. Facebook-vaalit	289
35. Totuus suututtaa	294

36. Rosebud	315
37. Kansanmies	326
38. Syökööt kakkua	331
39. Facebookin Feministinen Fight Club	337
40. Terveisiä Pekingistä	343
41. Kiinalainen yhteistyökumppanimme	348
42. Kaikella kunnioituksella, herra senaattori	355
43. Ole nopea ja riko lakia	363
44. Tunteisiin vaikuttamista	376
45. Kala mätänee päästä alkaen	383
46. Myanmar	390
47. Asioiden ei olisi tarvinnut mennä niin	408
48. Pelkkää bisnestä	419
Lopuksi	422
Kiitokset	429

Alkusanat

Olemme arkeologisessa kohteessa jossain päin Panaman rannikkoa, minä, kaksi työtoveriani, laumoittain kutakuinkin alastomia ihmisiä – sekä Mark Zuckerberg. Hän ei ole iloinen. Olemme Amerikan valtioiden vuoden 2015 huippukokouksessa, johon on kokoontunut valtiojohtajia monista maista. Juuri nyt olemme valtioillallisella, johon Markia lukuun ottamatta osallistuu yksinomaan valtionpäämiehiä Brasiliasta, Kolumbiasta, Kuubasta, Kanadasta, Yhdysvalloista ja yli kolmestakymmenestä muusta maasta. Järjestin Markille kutsun, koska olen yrittänyt saada hänet vakuuttuneeksi siitä, että näihin ihmisiin kannattaa luoda suhteita.

Jostain syystä me olemme kuitenkin ainoat juhlavieraat paikalla.

Punainen matto johtaa kauemmas raunioihin, joita synkien ja matalalla roikkuvien pilvien alla palavat avotulet hädintuskin valaisevat. Mattoa reunustavat asennossa seisovat muinaisasuihin pukeutuneet, miekoin ja kirvein aseistautuneet vartijat röyhelökauluksissaan ja kirjavissa silkkihousuissaan. Sekä ne kutakuinkin alastomat ihmiset, tarkemmin katsottuna kuitenkin vain puolialastomat, niukoissa ihonvärisissä muinaisasuissaan. Yksi ryhmä on pukeutunut pieniin lannevaatteisiin, ja heillä on sylissään pellon antimia. Kauempana taas on joukko, joka vaikuttaisi pukeutuneen jonkinlaisiksi alkukantaisiksi Ku Kluxin jäseniksi. Taustalla kohoavat vanhan linnoituksen rauniot; kyseessä on varhaisin eurooppalaissiirtokunta Amerikan Tyynenmeren puoleisella rannikolla.

”Miksi valtioillallisella on alastomia ihmisiä?” Mark kuiskaa.

”Suoraan sanottuna en tiedä”, sanon ja yritän miettiä järkevää selitystä. ”Olen ensimmäistä kertaa valtioillallisella, jossa paikalla on alastomia ihmisiä.”

Talsimme pitkin loputtoman tuntuista punaista mattoa ohitues minkälaisten rituaali-, kaupankäynti- ja taistelunäytösten, ja seurassani olevien Facebookin miesten katseet väistelevät alastomuutta. Vaatteettomat avustajat tuijottavat takaisin, jos heitä erehtyy katsomaan silmiin. Tilanne on epämurkava.

Saavumme tyhjälle illallisuusalueelle, ja nähdessäni istumajärjestyksen järkytyn. Koska Mark ei ole valtiojohtaja, hänen paikkansa on kahden sattumanvaraisen vieraan välissä, jotka vaikuttaisivat olevan Panaman presidentin sukulaisia. Tokihan he saattavat olla entisiä ministereitä. Yritän hakea heistä tietoa ja esitän, että kaikki illan tapahtumat ovat aivan normaaleja, mutta eihän minulla tietenkään ole internetiyhteyttä, sillä olemme jossain Panaman rannikolla keskellä muinaisia raunioita.

En keksi muutakaan kuin vaihtaa ohimennen Markin ja erään paremmassa pöydässä istuvan, vähemmän tärkeän presidentin nimikortit keskenään. Salakuljetan kortit käsilaukussani, jotta ympärillä touhuavat työntekijät eivät huomaisi puuhiani, ja kortit vaihdettuani huokaisen helpotuksesta ja kerron muille, mitä tein.

”Mark haluaa istua Castron vieressä”, Javi sanoo.

”Ei onnistu”, vastaan.

Javier Olivan eli Javi on mukavin paikalla olevista työtovereistani. Hän vastaa Facebookin ”kasvusta”, toisin sanoen hänen vastuullaan on saada Facebookin käyttäjiksi ne miljardit ihmiset, jotka eivät vielä ole rekisteröityneet. Javi on leppoisa espanjalainen ja yksi harvoista ylemmistä johtajista, joilla on huumorintaju.

Kun valtiojohtajat vihdoinkin alkavat saapua, minun hommani on käydä ”nykimässä hihoista”. Työskentelin aikoinani

suurlähetystössä, ja diplomaattien kielenkäytössä hihasta nykiminen tarkoittaa juuri sitä miltä se kuulostaa: vedetään sivuun henkilö, jonka kanssa halutaan jutella. Mark odottaa sivummalla eikä ole lainkaan vakuuttunut koko jutusta. Toimenkuvani Facebookilla on huolehtia kansainvälisistä yhteiskuntasuhteista, ja jotta käynnillämme Panamassa olisi jotain merkitystä, minun pitää saada Mark kiinnostumaan niistä poliittisista ongelmista, jotka koskevat Facebookia ja joita Facebook aiheuttaa eri puolilla maailmaa. Jotkin niistä asioista, joita yhtiön on kansainvälisellä tasolla tehtävä, ovat yksinomaan toimitusjohtajan heiniä. Tämä toimitusjohtaja vain ei halua niitä tehdä. Mark on valtavan skeptinen eikä selvästikään nauti tilanteesta.

Otan ensimmäisenä tähtäimeeni Kanadan pääministerin Stephen Harperin. Vedän syvään henkeä, terästäydyn ja lähestyn.

”Iltaa, pääministeri Harper”, sanon. ”Olen Sarah Wynn-Williams Facebookilta. Muistatte minut niistä datakeskus- ja tietosuojajutuista.” Tiedän, ettei avaukseni ole kovin vahva, mutta en keksi muutakaan, ja ”muistatte minut” on varsin kaukaa haettua. Emme ole koskaan tavanneet kasvokkain, ja jos hän muistaakin minut datakeskusneuvotteluistamme, hän saattaa ajatella, että vedätimme hänen hallitustaan. Facebook sai heidät tekemään kaikenlaisia myönnytyksiä, ja lopulta datakeskus rakennettiin Iowaan Yhdysvaltoihin.

Hän tuijottaa minua kuin syyllä jalassa. Sivusilmällä näen Javin olevan helpottunut siitä, että poimin valtiojohtajia Markille.

”Olen täällä Mark Zuckerbergin kanssa.” Pidän tauon. Harperin ilmeestä ei voi päätellä mitään. ”Mahtaisitteko haluta tavata hänet?”

”En”, pääministeri Harper sanoo jämäkästi. ”En halua.”

Viereltäni kuuluu pitkä ”eeeeeh”-huokaus. Huomaan Javin hakeneen Markin paikalle ja Markin seisseen sananvaihdon

aikana aivan vierelläni. Harper siirtyy rupattelemaan muiden valtiojohtajien kanssa. Me jäämme Markin kanssa toljottamaan toisiamme. Katson Javia. Hän sanoo hakevansa meille mojitot, häipyä baariin ja jättää minut ja Markin kiusalliseen hiljaisuuteen. ”Tuo tuplat”, huikkaa Javin perään.

Koko lopun cocktailhetken ajan poliittiset johtajat välttelivät meitä. Markia ei lähesty kukaan. Hän ei ole tottunut joutumaan sivuutetuksi. Yleensä hänen perässään juoksee ihmisiä, joiden mielestä hän on läsnäolijoista kiinnostavin, mutta nyt hän tönöttää hämmentyneenä keskellä hienoja juhlia täysin ulkona elementistään. Kiskaisemme Javin tuomat mojitot ja lähetän hänet hakemaan toiset.

Käyn varmistamassa, että Markin istumapaikka on missä pitääkin, ja huomaan, että minut on jallitettu ja paikat on vaihdettu takaisin. Yritän nimikorttien vaihtamista uudelleen, tällä kertaa jonkun vieläkin mitättömämmän presidentin kanssa, ja kun jään lähelle tarkkailemaan, saan nähdä, kuinka kortit vaihdetaan jo parin minuutin kuluttua takaisin. Valot himmentyvät merkiksi alkumaljahetken päättymisestä ja illallisen alkamisesta, ja käyn kertomassa tilanteen Markille.

”Onko minun pakko jäädä?” hän kysyy suoraan.

”Ei”, vastaan tietoisena siitä, miten outo ilta on jo siihen mennessä ollut.

”Sitten lähdetään.”

Juuri sillä hetkellä sammuvat kaikki muut valot paitsi lähelämme olevaan tunneliin suunnattu kohdevalo. Tunnelista alkaa vyöryä ulos hevosia, jotka on koristeltu kirjavin silkein ja joiden selässä ratsastaa näyttäviin asuihin pukeutuneita esiintyjä.

Miten me pääsemme pois?

Emme voi palata loputonta punaista mattoa pitkin. Sen päässä odottaa suuri joukko median edustajia, emmekä voi antaa kansainvälisen lehdistön nähdä Mark Zuckerbergia pakenemassa valtioillalliselta. Mutta muutakaan uloskäyntiä ei

näy. Ainoat kulkuväylät ovat punaisen maton ja hevostunnelin kohdalla.

Panaman presidentti astuu esiin ja kehottaa kaikkia istumaan paikoilleen. Katselen vielä kerran ympärilleni ja teen onnettoman ratkaisun komentaa Markia ja Facebookin tiimiä: ”Juostaan tänne!”

Kirmaan koroissani suoraan sinne, mistä hevoset tulevat. Päättelen, että mistä ikinä ne tulevatkaan sisään, sieltä täytyy päästä ulos. Tajuan virheeni vasta, kun näen ohitseni ryntäävien Markin ja Javin kauhistuneet ilmeet. Hevoset väistelevät meitä ja näyttävät aivan yhtä kauhistuneilta, eivätkä ne varmastikaan odottaneet törmäävänsä nuoreen teknologiajohtajaan linnan tai kirkon tai linnoituksen tai minkä lie raunioissa. Järjetön tilanne. Ohitsemme viuhuu kavioita, häntiä ja silkkiä, kuumana hehkuvia ja pelokkaita eläimiä, korskuntaa ja yllättyneitä espanjankielisiä huudahduksia. Kuin ihmeen kaupalla tunneli yhtäkkiä päättyy, ja me putkahdamme ulos pimeyteen.

Nojaan polviini paitsi koska olen hengästynyt myös koska en pysty katsomaan Markia silmiin ja koska en yhtään tiedä, millaisia turvajärjestelyjä niin monen valtiojohtajan vuoksi on tehty. Pelkään, että minä hetkenä hyvänsä tarkka-ampujat ampuvat meidät.

Pakotan pääni pystyyn ja näen, että seisomme valtavalla kentällä ikivanhan muurin vieressä, ja lähellä vaeltelee hevosia, joiden silkkikoristeet välkehtivät kuunvalossa. Mark väläyttää minulle riutuneen hymyn. Koska emme keksi muutakaan, lähdemme kävelemään pimeiden niittyjen poikki illallisasuisamme, puhelinverkkojen ulottumattomissa ja vailla käsitystä siitä, missä päin Panamaa edes olemme. Rämmimme pimeässä erämaassa varmasti kilometrikaupalla ja toivomme löytävämme tien. Kun vihdoinkin puhelimeeni ilmestyy yksi palkki, soitan auton hakemaan meidät. Minulta kysytään, minne auto lähetetään, ja sanon: ”Ei itse asiassa aavistustakaan.” Mark kuulee sen ja alkaa nauraa, ja muut yhtyvät varovasti nauruun.

Kutakuinkin sellaisia alkuvuoteni Facebookilla olivat. Syöksimme tekemään kaikenlaista, eivätkä asiat sujuneet aivan siten kuin olimme odottaneet. Olin firmassa seitsemän vuotta, ja jos kokemukseni pitäisi tiivistää yhteen lauseeseen, niin sanoisin, että se alkoi toiveikkaana komediana mutta päättyi synkkään katumukseen. Olin yksi ylimpien johtajien, Mark Zuckerbergin ja Sheryl Sandbergin, neuvonantajista, kun he pähkäilivät, millä tavalla yhtiö toimisi eri valtioiden suhteen. Lopussa jouduin kauhistuneena katselemaan, miten he mielistelivät Kiinaa ja muita autoritäärisiä valtioita ja johtivat silmäänsä räpäyttämättä yleisöä harhaan. Olin Markin kanssa samassa yksityiskoneessa sinä päivänä, jolloin hän oivalsi, että todennäköisesti juuri Facebook nosti Donald Trumpin Valkoiseen taloon, ja teki siitä omat synkät johtopäätöksensä. Useimmiten Facebookin poliittisen linjan valmistelussa ei kuitenkaan sovellettu Machiavellin opetuksia vaan lähinnä seurattiin sivusta, kun supervoimilla ja loputtomalla varallisuudella siunattu joukko henkisesti varhaisteini-ikäisiä lenteli ympäri maailmaa äimistelemässä, mitä valta oli heille suonut.

Siitä minä aion nyt kertoa.

Naiivi toivo

Päädyin alun perin Facebookille idealismin vuoksi. Näin jälkeen päin asian myöntäminen hieman hävettää. Elettiin vuotta 2009, sitä viatonta aikaa, kun Facebookiin saattoi vielä suhtautua optimistisesti ja internetiin toiveikkaasti.

Ei ole helppoa myöntää, että halusin ”pelastaa maailman”, ja ihan ilman lainausmerkkejä vieläpä, mutta niin minä tosiaan kuvittelin tekeväni aina siitä asti kun olin reilu parikymppinen. Siihen aikaan työskentelin Uuden-Seelannin diplomaattina UK:ssa.

Vartuin Christchurchissa, runsaan 300 000 asukkaan maakuntakeskuksessa ja Uuden-Seelannin eteläsaaren suurimassa kaupungissa. Paikallisesta elämänmenosta kertoo paljon se, että joka marraskuu vietetään näytöspäiväksi kutsuttua juhlaa. Silloin koko kaupunki kierteleä katselemassa lampaita ja vihanneksia, on koiranäytöksiä ja hevoskilpailuja, ja kaikki ryypäävät. Minä rakastin näytöspäivää.

Olen vanhin perheemme neljästä lapsesta. Se vastuullinen. Lapsuuteni oli varmaankin aika lailla normaali, paitsi että keran hai hyökkäsi kimppuuni.

Se tapahtui, kun olin kolmentoista. Vietimme lomaa rannalla, jonne perheeni leiriytyi joka vuosi. Seison vedessä kaverini kanssa. En näe sitä, vaan tunnen, äkillisen väkevän voiman. Hain hyökkäys tuntuu siltä kuin iskettäisiin tavara-junaan kiinnitetyllä puukolla. Milloinkaan en ole kokenut niin raastavaa kipua kuin nyt, kun hain hampaat tunkeutuvat aina vain syvemmälle.

Se lukitsee leukansa ympärilleni, oikealle puolelle vyötärön yläpuolelle. Se tuntuu yrittävän päästä sisääni, työntyä syvemmälle, repiä vatsan rikki ja haukata siitä palan. En pääse irti. Hai alkaa ravistella minua edestakaisin samaan tapaan kuin koira ravistelee lelua ja yrittää vetää minut veden alle. Kaadun ja ponnistelen takaisin jaloilleni, sitten kaadun toisen kerran, ja kolmannen. Kolmannella kerralla vedän merivettä keuhkoihin, ja päähäni pälkähtää: ”Ahaa, se yrittää hukuttaa minut. Minä taidan hukkaa.” Olin luullut, että hain hyökätessä kuolee raateluun, mutta nyt tajuan, että kuolla voi tälläkin tavalla, tätä en ollutkaan tullut ajatelleeksi. Olen veden alla puristuksissa hain leukojen välissä. Pakko saada ilmaa.

Vaistoni heräävät. Raavin, potkin, lyön, kiskon ja teen kaikkea, mikä saattaisi auttaa minua pakenemaan. Kamppailu on hirmuinen. Tappelen kaikin mahdollisin keinoin saadakseni pään pinnalle.

Lopulta hai säikähtää. Se irrottaa ja ui pois.

Räpiköin rantaa kohti ja käsken kaverini hakea apua. Uimapuku on riekaleina. Katson alas ja näen kaksi isoa pistohaavaa ja kokonaisen palan ihoa puuttuvan. Se on poissa. Verta pulp-puaa ulos. Pelkään, että se hokuttelee hain takaisin tai ehkä sen lajitovereita paikalle, joten kompuroin niin nopeasti kuin vain vedessä pystyn. Rantaviivassa lyyhistyn hiekkaan makamaan. Tunnen veren valuvan, suolavesi kirvelee, tunnen reiän ruumiissani.

Makaan siinä yksinäni ties kuinka pitkään, kunnes lopulta paikalle saapuu kalastajia.

”Oletko kunnossa?”

No en todellakaan. Lisäksi olen varsin suojaton: hai on repinyt uimapukuni niin pahasti, että olen käytännössä alasti. Satun myös olemaan 13-vuotias. Niinpä yritän sanoa, että kaikki on hyvin, ja toivon, että he vain häipyisivät. He sanovat: ”Et kyllä näytä voivan hyvin.” Minä sanon vain: ”Olen ihan kunnossa. Pärjään kyllä, menkää vain.” Voi olla, että veri tai

repaleinen uimapuku estää heitä uskomasta minua. ”Kannetaan sinut pois vedestä.” Yritän yhä inttää, että kaikki on hyvin, mutta enää he eivät kuuntele vaan tarttuvat puolialastomaan ruumiiseeni ja kantavat minut rannalle. Olen kuolla häpeästä. Nimenomaan häpeä on tappaa minut. Kauhukseni rannalle alkaa kerääntyä väkijoukkoa. Vanhempani saapuvat ja nostavat minut automme takapenkille. Ranta on Uuden-Seelannin korvessa, eikä lähistöllä ole sairaalaa. Lähdemme lähimpään kaupunkiin 20 minuutin päähän.

Kaupungissa ei ole sairaalaa, joten meidän pitää pyytää paikallista lääkäriä avaamaan pienessä yksikerroksisessa talossa sijaitseva vastaanottonsa. Kun pääsemme perille, kaikki vaikuttavat helpottuneilta, ikään kuin vaara olisi ohi. Tunnelma on melkein pä leppoisa, kun isäni juttelee lääkärin kanssa kriketistä ja viikonloppusuunnitelmista. Isä selittää innoissaan, kuinka eilen yritimme vapauttaa rantaan ajautuneita valaita ja kuinka minä huolehdin kahdesta pikkuvalaasta, joille annoimme nimet Moby ja Maybe, emmekä tienneet, selviäisikö pienempi niistä. Kellään ei ole kiire. Kukaan ei kysy minulta, mitä tapahtui. Lääkäri puhdistaa haavan, venyttää ihon hampaanjälkien yli ja tikkaa sen kiinni niin, ettei ihoa enää näytä puuttuvan. Hän antaa minulle jäykkäkouristuspiikin ja varoittaa vanhempiani siitä, että saatan järkytyksen takia olla loppupäivän vähän dramaattinen mutta että selviäisin kyllä, koska olen selvästi taistelijaluonne. Kaikki nauravat.

Palaamme leirintäalueelle. Saan luvan nukkua asuntovaunussa eikä minun tarvitse jäädä yöksi katokseen kolmen sisarukseni kanssa, sillä minulla on kipuja, ja varoittihan lääkärin meitä siitä, että tikit saattavat aiheuttaa lievää särkyä. Hyvin pian huomaa, että kipu ei ole lievää vaan valtavaa. Alan oksentaa verta ja tummia, paksuja ja tahmeita kahvinporojen näköisiä paakkuja. Arvelen niiden olevan mahalaukun sisäpintaa, mutta en kyllä oikeastaan tunne ihmiskehoa. Kaivan ison punaisen muovimukin syllykupiksi, etten sotkisi asuntovaunua.

Sarah Wynn-Williams on uusiseelantilainen entinen diplomaatti ja kansainvälinen juristi. Hän siirtyi Facebookiin puhuttuaan itselleen sinne työpaikan yhtiön kansainvälisten yhteiskuntasuhteiden johtajana. Yhtiöstä lähdettyään hän on jatkanut työtä teknologiapolitiikan parissa muun muassa tekoälyyn liittyen.

Sarah Wynn-Williams meni töihin Facebookille kuvitellen, että yhtiö parantaisi maailmaa. Hänen kokemuksensa seitsemän vuoden ajalta ovat niin järkyttäviä, että Meta hiljensi hänet oikeusteitse. Tämä on hänen tarinansa.

Yksityiskoneissa punottuja juonia, globaalia vallankäyttöä, misogyniaa, uskomattomia määriä rahaa...

Wynn-Williams paljastaa, mitä tapahtui Facebookin kulisseyksissä ja millaisia järkyttäviä seurauksia yrityksen aggressiivisella kasvun tavoittelulla on. *Edesvastuutonta väkeä* muuttaa täysin sen, miten näemme elämäämme ohjailevan teknologian ja sitä hallitsevien ihmisten rajattoman vallan.

"Upea: kaikista maailman kirjoista se, jonka herra 'Sananvapaus' Zuckerberg haluaa kieltää, on se, joka kertoo hänestä itsestään." – MARINA HYDE

"Synkän hauska ja aidosti shokeeraava: ruma, yksityiskohtainen kuvaus yhdestä maailman vaikutusvaltaisimmista yrityksistä." – THE NEW YORK TIMES

9 789523 524125

ISBN 978-952-352-412-5

KL 99.1

Kansi: James Annal / Pan Macmillan Art Department

Kannen kuvat: Shutterstock

Kirjailijakuva: Tom Trevatt